

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΕΛΑΦΙ

Μιά φορά ζούσε ένας στρατιώτης που ήταν πάντα ευθύμος κ' είχε καλή καρδιά, μ' όλο που συχνά δεν είχε ψωμί να φάη, γιατί ποτέ δεν έμεινε στην τσέπη του πεντάρα. Δεν έχαλασε όμως γι' αυτό την καρδιά του, κ' έμεινε πάντα ευθύμος. Και γι' αυτό οι σύντροφοί του τότε έλεγαν ευθύμο Φερδινάνδο.

Μιά μέρα, ο στρατιώτης αυτός που φύλαγε σκοπός μπρός στην κάμαρα του βασιλιά κ' έβλεπε όλους τους παλατινούς και τους άρχοντες να πηγαίνουνε πέρα - δόθε υπηρετώντας το βασιλιά, συλλογίστηκε : «Τι ευτυχισμένη ζωή που περνάει ο βασιλιάς! Έχει παράδες όσους θέλει και με τους παράδες μπορεί κανείς να χαλάσει τον κόσμο. Άς ελγα κ' έγω τόσα όσα έχει αυτός, και θάρλεpes τι μπορούσα να κάνω.

Άμα συλλογίστηκε αυτά ο Φερδινάνδος, πήρε ένα κομμάτι κλωδιά κ' έγγραψε στον τοίχο :

Οι παράδες κάνουνε τους βασιλιάδες.

Άργότερα που βγήκε ο βασιλιάς απ' την κάμαρά του, είδε αυτά που είταν γραμμένα στον τοίχο κ' έβαλε άμέσως τους ανθρώπους του να ψάξουνε και να του βρουν ένεינוν που τάχε γράψει. Αυτό τάκουσε κ' ο Φερδινάνδος, κ' έπειδη ήξερε ότι ο βασιλιάς είχε καλή καρδιά, πήγε και παρουσιάστηκε μπροστά του μοναχός του και του είπε ότι αυτός τάχε γράψει. Ο βασιλιάς τον συγχώρησε άμέσως. Τόν ρώτησε όμως πώς του ήθε να γράψη αυτά τά λόγια. Του είπε τότε ο Φερδινάνδος ότι τάγραψε έτσι, γιατί δεν είχε με ποιόν να μιλήρη...

Ο βασιλιάς θέλησε τότε να τον πείση ότι δεν έχει δικιο, και τούπε ότι με τά χρήματα δεν μπορεί κανείς τά κάνει πάντα ότι θέλει.

Άμα τάκουσε όμως αυτά, ο Φερδινάνδος τούπε :

— Πολυχρονομένη μου βασιλιά, αν είχα τόσα χρήματα ώστε να μπορώ ν' αγοράζω ότι θέλω, θα μπορούσα να πάρω την κόρη σου γυναικα και να γίνω κ' έγω βασιλιάς...

Ο βασιλιάς στενοχωρήθη κεκάπως όταν άκουσε να λήη τέτοια λόγια ένας άπλος στρατιώτης. Δεν τώδειξε όμως και είπε στο Φερδινάνδο...

— Για να σου δείξω πώς δεν έχεις δικιο, σου προτείνω ένα στοίχημα. Ένα χρόνο θα σ' άφισω να πέρνης όσα λεπτά θέλεις από τό θησαυροφυλάκιο μου. Αν κατορθώσης μέσα σ' αυτόν τον χρόνο να κάνης την κόρη μου να σ' αγαπήση, τότε θα στη δώσω γυναικα. Αν όμως δεν τό κατορθώσης, θα σου κόψω τό κεφάλι. Σκέψου κ' άποράσισε...

Ο Φερδινάνδος δέ στάθηκε καθόλου να σκεφθή. Δέχτηκε άμέσως τό στοίχημα, κ' ο βασιλιάς τώδωσε πρόθυμα τό κλειδί του θησαυροφυλακίου του και τον άφισε να παίρηνη τόσο χρυσάφι, όσο μπορούσε να κουβαλήση...

Ψάναξε τότε ο Φερδινάνδος όλους τους φίλους του και τους έβαλε να γλεντήσουνε μαζί του. Φάγανε, ήπιανε, και κάνανε ότι ποθούσε ή καρδιά τους. Τη βασιλοπούλα όμως την ξέχασε δλότελα.

Όσο ο βασιλιάς, για να φυλάξη την κόρη του απ' τον Φερδινάνδο, την έστειλε σ' ένα μικρό νησί, την άφησε εκεί κλεισμένη και δεν επέτρεπε ούτε ζωγραφια καν ένος άντρα να περη στα χέρια της. Ζούσε λοιπόν ή κακομοιρα ή βασιλοπούλα σαν νάτανε κλεισμένη στη φυλακή. Βαρύτανε τόσο πολύ που δεν ήθελε πιά ούτε τη ζωή της.

Μιά μέρα όμως που ο Φερδινάνδος πήγε στο θησαυροφυλάκιο για να γεμίση τις τσέπες του παράδες, τον βρήκε ο βασιλιάς και του είπε ότι ο μισός χρόνος είχε περάσει κιόλας, κ' αυτός δεν είχε κάνει τίποτα άκόμη με τη βασιλοπούλα...Τούτε λοιπόν να κυτάξη να κάνει τίποτα όσο είχε άκόμη καιρό, γιατί άλλιοτίωκα θα τούκοβε τό κεφάλι.

Ο Φερδινάνδος όμως δεν έχασε τό κουράγιο του. Συλλογίστηκε ότι ήτανε στ' αλήθεια καιρός να κυτάξη να κερδίση τη συμπάθεια της βασιλοπούλας. Πήγε λοιπόν σ' έναν περίφημο χρυσολό, που σαν κ' αυτόν δεν ήταν άλλος στον κόσμο, και του παράγγειλε να του φτιάξη ένα χρυσό έλαφι που να είναι ίδιο κ' άπαράλλακτο μ' ένα αληινό, τούλε όμως ότι από μέσα τό έλαφι έπρεπε νάνα κούφιο, ώστε να μπορεί ένας άνθρωπος να χωρεί μέσα. Τό χρυσάφι που χρειάζονταν ο χρυσολός για να τό φτιάξη, τού τώφερε ο Φερδινάνδος απ' τό παλάτι. Σε λίγες μέρες τό έλαφι ήταν έτοιμο. Ήταν τόσο ώμαιο που όποιος τώβλεπε έμεινε μ' άνοιχτό τό στόμα...

Είπε τότε ο Φερδινάνδος στον χρυσολό όλα τά σχέδιά του και

τούδωσε έπειτα ένα σωρό χρυσάφι για να τά κρατήση μυστικά. Άφου τον άρκισε πώς δέ θάρλεγε τίποτε, ο Φερδινάνδος χάρθηκε μεσ' την κοιλιά του έλαφιου, πήρε στα χέρια του μιά κιθάρα και είπε στο χρυσολό να πάρη τό έλαφι στο παλάτι και να τό παρουσιάση στον βασιλέα. Άμα τό είδε, ο βασιλιάς τάχασε και δεν ήξερε τι να πη. Όταν όμως σε λίγο άκουσαν από τους άπ' τό έλαφι να παίρη μιά κιθάρα, ή βασιλίσα χτύπησε τά χέρια της απ' τη χαρά της και είπε στο βασιλιά, ότι τό έλαφι αυτό έπρεπε να τ' αγοράσουνε και να τό στείνουμε στη κόρη τους που βαρειόταν ή καμένη, καταμόναχη καθώς ήτανε στο νησί που την είχανε σταλεί. Ο βασιλιάς έμεινε σύμφωνος, άγόρασε τό έλαφι, και τώστειλε άμέσως στην κόρη του που έμεινε στο νησί.

Έκείνη πιά, σαν τό είδε, δεν ήξερε τι να κάνει από τη χαρά της. Όλη μέρα τώχε κοντά της και δεν έχόρταινε να τ' άκουη να παίρη, ώπου στο τέλος νύσταξε κ' άποκοιμήθηκε. Τότε σιγά-σιγά άνοιξε ο Φερδινάνδος την πορτούλα πουτανε στην κοιλιά του έλαφιου, και πήγε κοντά στην βασιλοπούλα, που είχε έαπλαθει στο κορββάτι της και κοιμώτανε. Ήταν όμως τόσο μορφη, που ο Φερδινάνδος δεν μπορούσε να ξεκολλήση τά μάτια του από πάνω της. Τέλος, δεν μόρσεσε πιά να κρατηθή, και την φίλησε γλυκά στο στόμα. Ξύπνησε τότε ή βασιλοπούλα, κ' όταν είδε δίπλα της έναν άντρα, τρώμαξε πολύ. Ο Φερδινάνδος όμως έπεσε στα πόδια της, την παρακάλεσε να μην τον μαρτυρήση, και της ύποσχέθηκε πώς θάμεινε κλεισμένος στην κοιλιά του έλαφιου και θα της έπαίξε δλη μέρα κιθάρα. Η βασιλοπούλα του ύποσχέθηκε κ' αυτή πώς δέ θα τον μαρτυρούσε, άρκει γάμεινε στην κρυφώνα του και να μην παρουσιάζοντανε καθόλου σε κανέναν.

Χώθηκε λοιπόν ο Φερδινάνδος πάλι μέσα στην κοιλιά του έλαφιου, και τό άλλο πρωί, μόλις ξύπνησε ή βασιλοπούλα, άρχισε να της παίρη κιθάρα και να την διασκεδάξη. Σε λίγο ήρθε κ' ο βασιλιάς, κ' όταν άκουσε την κιθάρα του έλαφιου, ευχαριστήθηκε κ' αυτός πολύ, που ή κόρη του είχε επί τέλους μιά ασχολία και δεν θα βαρύνοντανε πιά.

Όταν όμως βράδυασε κ' ή βασιλοπούλα έμεινε πάλι μοναχή της κ' έτρωγε για βράδυ, άνοιξε ο Φερδινάνδος λιγάκι τό άνοιγμα της κρυφώνας του και της έφώνασε : « Άχ, βασιλοπούλα μου, δεν μ' άφινεις να βγω λιγάκι έξω; Πεινάω φοβερά... Άπό χτες δεν έχω βάλει τίποτα στο στόμα μου και σήμερα δλη μέρα σούπιζα κιθάρα».

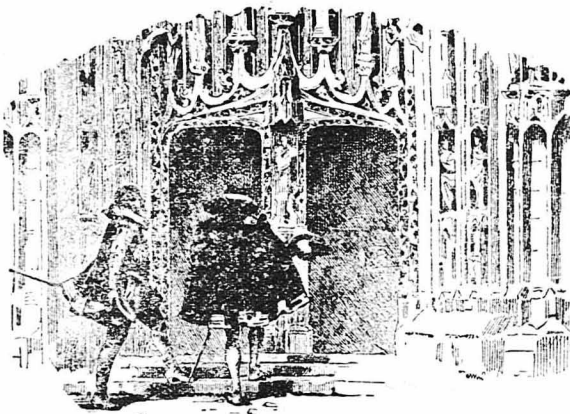
Η βασιλοπούλα δίστασε στην άρχη, έπειτα όμως τον έλυπήθηκε. Τον άφησε λοιπόν να βγη έξω και να κάση μαζί της στο τραπέζι. Αύτός άρχισε τότε να της κουβεντιάζη. Ο Φερδινάνδος ήταν έξυπνο και νόστιμο παιδί και άρεσε στη βασιλοπούλα. Της άρεσε τόσο πολύ που γρήγορα τον άφησε να την άγκαλιάση και να την φιλήρη.

Άπό τη βραδυά έκείνη ή βασιλοπούλα ζούσε ευτυχισμένη με τό Φερδινάνδο. Όποτε έρχοντανε κανένας στην κάμαρά της, ο Φερδινάνδος χωνότανε στην κοιλιά του έλαφιου, κ' έτσι δεν όν πήρε μωρουδιά κανένας. Όποτε ή βασιλοπούλα έμεινε μοναχή της, ο Φερδινάνδος έβγαίνει από μέσα και καθότανε μαζί της.

Σε λίγες μέρες, ή βασιλοπούλα του άρκίστηκε πώς δεν θα τον άφισε πιά ποτέ να φύγη από κοντά της.

Έτσι περάσανε δυο τρεις μήνες. Έπειδη όμως ο Φερδινάνδος δέ φαινότανε καθόλου στην πολιτεία, ο βασιλιάς νόμισε πώς τον είχε γελάσει. Νόμισε πώς είχε πάρει τα χρήματά του και τώχε οκάσει. Έστειλε λοιπόν στρατιώτες να ψάξουνε σ' όλο τό βασιλέιο του και τους έδωσε διαταγή να τον βρουν και να τον φέρουνε ζωντανό μπροστά του, για ν' άπολογηθεί. Έπειδη ύποψιάστηκε και την κόρη του, έστειλε στρατιώτες και στο νησί όπου την είχε. Οι στρατιώτες αυτοί μήκαν άεσφα επίτηδες στην κάμαρά της, ο Φερδινάνδος δεν πρόφτασε να κρυφθή, και τον τσακάσανε. Τον πήγανε λοιπόν μαζί με τη βασιλοπούλα στο βασιλιά.

Μόλις είδε τό πατέρα της ή βασιλοπούλα έπεσε στα πόδια του και τού τό ώμολόγησε όλα. Ο βασιλιάς θύμωσε στην άρχη πολύ, μα έπειτα ήσύχασε. Σκέφτηκε πώς είχε δώσει τό λόγο του στο Φερδινάνδο και πώς δεν μπορούσε να τον πάρη πίσω. Τον άφησε λοιπόν να πάρη την κόρη του γυναικα κ' έτσι ο Φερδινάνδος κ' όριος τό στοίχημά του κ' όταν πέθανε ο παθερός του έγινε αυτός βασιλιάς.

Πήγαν να ψάξουν και στο παλάτι του νησιού που ζούσε κλεισμένη ή βασιλοπούλα...

